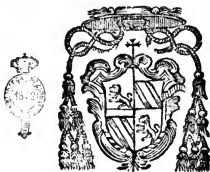


MO MO
ILLVSTR. AC REVER. DOM.
D. NICOLAO
CARACCILO
ARCHIEPISCOPO TESSALONICENSI
Et apud Reg. Mag. Duc. Etrur. Celsit.
Sedis Apostolicæ Nuntio, &c.

H A S
EX VNIVERSA PHILOSOPHIA
SELECTAS THESES
CONSECRAT

Et publicè Eruditorum certamini exponit

In Templo Societatis Iesu
FRANCISCUS ALEXANDER PALMER FLORENTINUS



FLORENTIÆ, MDCCI.

Apud Petrum Matini Archiepiscopalem Typographum. *Super. perm.*

ILLUST. AC REVER. DOM.

D. NICOLA

CARRACCIONE

ARCHIEPISCOPO VESUVIENSIS

Et apud Reg. Mag. D. N. H. C. C. C.

Sedis Apostolicae Nuntio, &c.

N. 2

EX UNIVERSA REIPUBLICA

REPUBLICANA

CONSTITUTA

In Reipublica Romana

In Tempore Societatis

FRANCOISIS ET ANTONII

ijj



ILLVSTR. AC REV. MR

P R Æ S V L.



Ogitanti mihi cuiusnam tu-
telâ meas Philosophicas The-
ses munirem, Tu ILL^{ME}, ac
REVER^{ME} PRÆUL occurris,
cuius magnanimi Leonescer-
tissimum mihi auxilium pol-
licentur. Mirata est olim Roma Leonem
Androdi Servatorem, à quo fuerat ille ser-
vatus, cum ex eius pede spinam Androdus
extraxisset, gratumque animal, eundem
mox feris obiectum defenderit, tutumque
ab earum famelica crudelitate præstitit.

iv
Sic Tui me Leones, ab omnibus tuebuntur
incurſibus eorum, qui meas Theſes inva-
dent. Et ſicut Samſon in ore Leonis mel in-
venit, ita ego in tuorum Leonum fauci-
bus, tuæ benignitatis neſtar inveniam.
An non invenit, qui ad tua invitantia limi-
na propius accedens, non ante clementiam
tuam imploravit, quam Te pronum in ſua
vota expertus eſt. Teſtes appello Pontificiæ
ditionis Vrbes, quas tam æquo moderami-
ne rexifti, ut ſapientiam, & prudentiam
tuam Principi, & Populo quam maximè
probare, quæ tam amplæ Provinciæ, cum
par virtuti tuæ Theatrum non eſſent ad Sa-
crum Etruriæ regimen eras evehendus, ut
Te totum exerens, majoribus muneribus
præluderet, donec maiora ſuper'eſſent;
Et quidem Etruriæ mores dum regis, tam
mitem Te, facilemque omnibus præbes;
quodque difficillimum eſt, ita ſeveritatem
lenitate temperas, & cum Patre Iudicem
miſces, ut virtus tua avito cum ſanguine
hauſta, Te iam diù in altiore Dignitatum
culmine conſtituat. Adeſto igitur mihi ad
tuam opem confugienti, ea qua præditus
eſ humanitate. Nam tuo adiutus patrocini-
o, licet timidiffimus ſim Cervus, Leo fortiſſi-

tissimus evadam ; longè securior , quàm
 Cervæ illa Cæsaris , quæ appensum collo
 ferebat chirographum , veluti adversus om-
 ne periculum propugnaculum ; hæc scili-
 cet verba : *Cæsaris sum noli me tangere* ; multò
 melius ego tuo præsidio sumam non teme-
 rariam audaciam , licèt debilis , ac timidus ;
 tanta siquidem tuorum morum est urbani-
 tas , ut quibuslibet , qui Te Patronum eli-
 gunt , omnis expertem timoris securitatem
 impertiaris . Vale .

Dominat. Tuæ Ill.^{mæ} ac Rev.^{mæ}.

Humill. Adificiis. atq; Obsequentiis. Servus
 Franciscus Alexander Palmer.

THE-

162



THESES PHILOSOPHICÆ.

DE LOGICA.

EX LOGICA.

Datur Logica Artificialis, hoc est; habitus studio; & exercitatione acquisitus regulativus per regulas certas, & infallibiles operationum nostri intellectus, & est ad alias scientias totales acquirendas solum moraliter necessaria; Est virtus intellectualis secundum partem Analyticam, Topicam, & Sophisticam; Est vera scientia simpliciter, & adæquatè practica; Bene dividitur in docentem, & utentem, prima est, quæ dat præcepta quasi in abstracto definiendi, syllogizandi &c. Secunda est, quæ per sua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & habitus Logicæ utentis non realiter, sed per intellectum solum distinguuntur.

2. Suppositis variis Obiecti acceptionibus, & divisionibus, obiectum materiale Logicæ non sunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut Obiectum attributionis sit, vel voces rectè dispositæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens, sed Obiectum materiale sunt operationes intellectus, quatenus dirigibiles, Obiectum formale est ipsa reductio, & operatio recta est Obiectum attributionis & licet

3
Obiectum adæquatum Logicæ sunt omnes tres operationes, asserimus tamen Obiectum principale Logicæ Aristotelicæ esse syllogismum demonstrativum.

3. Entia rationis Logica, ut esse cognitum, esse genus, &c. & universim omnes secundæ intentiones Logicæ non constituuntur formaliter per aliquam relationem hætam, neque per aliquod ens diminutum, atque abusivum, sed sunt denominationes extrinsecæ reales provenientes à formis realibus, scilicet cognitionibus taliter, vel taliter tendentibus in obiecta. Universale Logicum est unum aptum prædicari de pluribus; in ipsa actuali prædicatione retinet universalitatem; recte dicitur in quinque quasi species, quæ sunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens; hæc quinque prædicationes bene definiuntur solitis definitionibus, Genus, ut habeat rationem prædicabilis, requirit plures Species saltem possibili, prædicatur de suis inferioribus per modum totius potestativi, & habet rationem partis actualis componentis unâ cum differentia Speciem. Differentia specifica consistit in dissimilitudine essentiali plurium in eodem genere contentorum; rursus dicimus repugnare Speciem immultiplicabilem. Individuum est, quod de uno tantum prædicatur, potest abstrahi ratio communis ab omnibus individuis in particulari.

4. Voces significant primariò, & immediatè res, secundariò verò, & mediatè conceptus. Veritas formalis est conformitas cognitionis cum obiecto sicuti est in se, datur solùm in actibus iudicativis non reperitur ergo in rebus, neque in sensibus, neque in simplici apprehensione, in quibus tantùm reperitur veritas materialis, & radicalis. Veritas formalis non suscipit magis, & minus, licet suscipiat falsitas, adeoque una propositio, licet non possit alia verior esse, potest tamen esse falsior, non est adæquatè intrinseca actui vero. Ex duabus propositionibus contradictorijs de futuro contingenti, tam absoluto, quàm conditionato altera est determinatè vera, & altera determinatè falsa, etiam præciscendo à Divina scientia, & à Divino decreto Actus semel verus non potest transire in falsum, nec è contrario.

5. Di-

5. Discursus est progressus intellectus ab una notitia in aliam; hinc sequitur ad rationem discursus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ab alia inferatur. Discursus includit essentialiter non solum conclusionem, sed etiam præmissas. Syllogismus est oratio, in qua quibusdam positis aliud quid à positis necesse est contingere, eo quod hæc sint. Vis syllogistica fundatur in illis principijs dictum de omni, & dictum de nullo. Postis præmissis, quibus intellectus assensum præstitit, necessitatur, ad assensum conclusionis, tum quoad specificationem, tum quoad exercitium. Demonstratio est syllogismus faciens scire; alia est à priori, alia à posteriori. Demonstratio à priori procedit ex veteris, primis in medijs, & notioribus, causisque conclusionis. Datur scientia de novo, quæ non est pura reminiscencia, & definitur cognitio certa, & evidens demonstrans de suo obiecto proprietates per certas demonstrationes. Dividitur in practicam, & speculativam, quæ diversitas desumitur ex fine utriusque. Possunt in eodem intellectu stare simul veritas scientiæ, opinionis, & fidei tum diviniæ, tum humanæ circa idem obiectum materiale.

EX PHYSICIS.

1. **P**hysica, quæ est vera Scientia speculativa habet pro obiecto attributivis corpus naturale, ut naturale. Principia intrinseca corporis naturalis sunt illa, quæ neque ex alijs, neque ex alterutris, sed ex his omnia fiunt. In fieri corporis naturalis sunt tria, scilicet materia, forma, & eius privatio; In facto esse sunt duo, nimirum Materia, & Forma; Materia prima, quæ est substantia incompleta, definitur positivè, & negativè, positivè sic: Est primum subiectum uniuscuiusque, ex quo fit aliquid cum insit, non secundum accidens, & si aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; Negativè definitur, quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum, sed id, de quo omnia prædicantur, est ingenerabilis, & incorruptibilis, est pura potentia physica, non metaphysica, quia includit actum

4
actum entitativum; Habet propriam existentiam, per quam saltem inadæquatè existit, præscindendo ab existentia formæ, & licet materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali, supernaturaliter tamen potest; Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu similitatis, sed similitatè appetitus. Hæc appetitus est indistinctus à materia; & est appetitus æqualis ad formas inæquales. Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis, & ex universalissima inductione in cæteris mutationibus, tum naturalibus, cum artificialibus.

3. Forma substantialis definitur communiter: Ratio ipsius quiddid erat esse rei; Formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ spirituales sicut non subsistentur à materia, ita nec in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, sed creantur à Deo. Falsissima est, in ò periculosa in hęc sententia Athomistarum negantium omnes formas substantiales, excepta animâ rationali; & omnia accidentia physica distincta à substantia, & motu locali corporum, & constituentium omnes mutationes substantiales, & accidentales mutationes per meram Athomorum diversimodè figuratarum combinationem. Dantur igitur in compositis naturalibus, præter formas accidentales formæ etiam substantiales, quæ sunt veræ substantiæ incompletæ; & partes compositi actuantes materiam, cum qua constituunt substantiam completam.

Forma licet sit pars principalior compositi tamen non est tota illius quidditas in eodem vivente non dantur simul, præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque Caro, Os, Cor, &c. solum materialiter, & non formaliter differunt. Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis, compositum præter materiam, & formam includit unionem, quæ necesse est utrumque extremum. Hæc unio est modus substantialis superadditus materiæ, & formæ essentialiter requisitus ad constituendum unum compositum, in quo unica tantum datur unio recepta in materia. Non distinguitur realiter compositum à suis partibus collectivè sumptis.

3. Natura definitur : Principium , & Causa , motus , & quietus eius ; in quo est primo , & per se , & non secundum accidens ; Ats dicitur naturæ imitatrix , quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales ; Ars Chymica directivè concurrrens verum aurum efficiens repugnat moraliter , non physicè ; Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid ; Alia est materialis , alia formalis , alia efficiens , alia finalis . Negamus in causis efficientibus mutuum causalitatem , & admittimus posse supernaturaliter eundem numero effectum pendere a duplici causa totali . Causa ad hoc ut agat indiget conditionibus requisitis ad agendum , scilicet , ut detur approximatjo ; dissimilitudo , & distinctio inter agens , & passum ; Negamus actionem in distans naturaliter loquendo , & actionem similis in simile in qualitatibus corruptivis .

4. Actio , quæ definitur : Actus huius ab hoc non distinguitur realiter à passione , quæ definitur : Actus huius in hoc Probabilis est actionem recipi in passio . Causa finalis est illa , cuius gratia cætera fiunt ; Virtus causæ finalis est sola bonitas apprehensa vera , vel apparens ipse finis . Sola agentia intellectualia agunt formaliter propter finem . Substantia produci- tur immediatè ab accidentibus , tamquam à causa instrumentali .

5. Deus immediatè , & necessariò concurrat ad omnes , & singulos effectus causarum secundarum ; Hic concursus Dei non est physica prædeterminatio , quæ multiplici ex capite repugnat ; & præsertim ex eo , quod non cohæreat cum libero arbitrio , & repugnet potentie resistendi , & dissentendi , faciatque Deum auctorem peccati (quæ tamen non censoriè dicimus , sed illativè) ad quod Deus nullomodo prædeterminat voluntatem creatam etiamsi peccatum consideretur secundum esse materiale ; Per hoc tamen non negamus , imò asserimus Deum prædefinire actus bonos creaturæ ; Est igitur concursus Dei in actu primo cum causis secundis exhibitio Omnipotentie indifferentis ; In actu verò secundo est ipsa actio , quæ Deus , & creatura indivisibiliter agunt .

6. Motus , qui est præcipua proprietas corporis naturalis , defini-

6
finitur: Actus entis in potentia, prout in potentia, quæ definitio
convenit successivis, & instantaneis motibus. Dividitur motus
in motum generationis, alterationis, augmentationis, & in mo-
tum localem. Generatio est mutatio totius in totum nullo sen-
sibili remanente, ut subiecto eodem; eius terminus formalis est
sola unio. Subiectum inhesionis accidentium materialium,
non est totum compositum, sed materia prima, in qua reci-
piuntur mediante quantitate; Hinc negamus fieri resolutionem
usque ad materiam primam in generatione substantiali;
Alteratio corruptiva est mutatio in qualitatibus contrariis; aut
medijs manente eodem subiecto sensibili; est motus successi-
vus, & continuus; Intensio qualitaris alterativæ fit per additio-
nem gradus homogenei ad gradum in eadem parte subiecti.

7. Locus physicus est superficies prima corporis continentis
immobilis; Præter locum extrinsecum datur etiam locus in-
trinsecus, seu ubi modaliter distinctum à loco extrinsecò; &
Corpore locato; Per hoc ubi res est formaliter in loco, & per
idem determinatur ad hoc ut sit potius in uno, quàm in alio
loco. Supernaturaliter non implicat penetratio corporum,
licet repugnet naturaliter; potest idem corpus de potentia
Dei absoluta esse in pluribus locis non solum definitivè, sed
etiam circumscriptivè, non potest tamen replicari ipsum ubi.
Non potest dari creatura, quæ sit, & nullibi sit.

8. Vacuum philosophicè consideratum est locus realis ca-
rens corpore contento; repugnat naturaliter; plura experi-
menta, quæ afferuntur a nonnullis ad probandum dari natu-
raliter vacuum non probant intentum, & in specie experi-
mentum præclarissimi Mathematici Evangelistæ Torricelli de
Barometris, seu Vitreis Fistulis cum Hydrapiro non probat in
segmento extante, seu parte relicta à Mercurio descendente
usque ad certam mensuram esse vacuum; adeoque egregiè
allucinantur illi, qui dicunt esse demonstrationem ocularem
loci sine locato in prædicto segmento extante Barometri, immò
reponimus esse demonstrationem ocularem loci cum locato.

9. Rursus machina Pneumatica Roberti Boyle, neque
probat fieri vacuum in recipiente, quod est vas vitreum, ne-
gamus

gamus enim totum aerem recipientis deducto pluries embolo, commeari in Anthlyam, attendatur quidem aer in tali casu, totus non extrahitur; ex tali autem aeris attenuatione sequitur ut non possit deservire animalium respiracioni; dum autem animal in recipiente positum resp rare nequeat, mirum non est si intereat, idem dicimus de cœteris Phœnomenis, quæ succedunt in prædictis experimentis non probari ex illis fieri vacuum. Natura igitur, quæ maximè abhorret à vacuo, utitur tamquam instrumentis vi elastica corporum, virtute trahente embolum in Anthlijs, aeris præssione, tensione, gravitate, (si verè gravitet) levitate, rarefactione, & densitate corporum ad impediendum vacuum; Cum toto hoc tamen asserimus præsertim contra Chartesium per Divinam Omnipotentiam posse fieri vacuum, & in tali casu potest fieri motus gravium, & levium, alijque motus, dummodo non fiat nova corporum disfunctio.

10. Tempus est mensura, seu numerus motus secundum prius, & posterius; præter tempus extrinsecum datur etiam intrinsecum, scilicet duratio, quæ est modus superadditus determinativus rei, ut hoc potius quàm alio tempore duret, Implicat creatura, quæ sit, & nunquam sit.

11. Admisso infinito synchategorematico negamus omne infinitum cathegorematicum creatum, negamus etiam possibilem esse creaturam perfectissimam, qua perfectior sit impossibilis. Negamus etiam creaturam aliquam potuisse esse ab æterno, vel sit permanens, vel successiva.

12. Quantitas est accidens distinctum à re quanta, eius effectus formalis non est extensio localis, aut extensio partium in ordine ad se, aut ratio mensuræ, sed est naturalis impenetrabilitas subiecti, cui inest, cum alio subiecto eodem accidente affecto.

13. Continuum non componitur ex indivisibilibus, si hæc indivisibilia sint mathematica, ut voluit Zeno, si ve sint formaliter indivisibilia, & virtualiter divisibilia, si ve indivisibilia divisibiliter locata, quæ alio nomine vocantur puncta inflata, si ve sint indivisibilia physica, quæ vocantur minima physica.

14. Pro-

14. Probabilius existimamus cum Aristotele continuum componi ex partibus divisibilibus in infinitum non actu, sed potentia tantum distinctis, & hanc sententiam problematicè tantum propugnamus.

15. Mundus est simpliciter perfectus, & unus; non est animatus; non fuit, nec potuit esse ab æterno. Cœli, seu regiones stellarum sunt liquidæ. Negamus systema Copernicanum, & admittimus Thyconicum. Syderibus fixis inest lux innata. Agunt sydera in hæc inferiora non solum per lucem, sed etiam per alias influentias. Elementa, quæ remanent in mixtis solum virtualiter sunt quatuor, scilicet Terra, Aqua, Aer, & Ignis, & constant ex materia, & forma substantiali distincta a primis qualitatibus. Unicuique elemento conveniunt ex primis qualitatibus una in summo, alia in excellenti; Sunt autem primæ qualitates quatuor, omnes positivæ, & activæ, nimirum Calor, Frigus, Humiditas, & Siccitas. Virtutes motrices elementorum sunt distinctæ à substantia ipsorum elementorum, & à combinatione, & temperamento primarum qualitatum, & sunt qualitates positivæ. Elementa in proprijs locis non gravitant, neque levitant.

16. Anima benè definitur actus primus corporis organici physici potentia vitam habentis. Conceptus vitæ in actu secundo est perfectio simpliciter simplex, & prædicatur univocè de Deo, & creaturis. Non dantur in eodem vivente, nec simul, nec successivè plures animæ, sed solum unica anima, quæ est principium plurium operationum vitalium; Partes fluidæ, & huiusmodi non sunt animati; partes verò, quæ vivunt in actu secundo, ut Organa, Caro, Nervi, Pili, Ungues, &c. animantur. Omnes animæ præter rationales sunt materiales, adeoque divisibiles. Potentiæ animæ nec inter se, nec ab anima distinguuntur realiter.

17. Potentiæ animæ vegetativæ sunt nutritiva, augmentativa, & generativa. Est verissima sententia de circulatione sanguinis in corpore animalis. Potentiæ animæ sensitivæ sunt sensus, tum interni, tum externi. Dantur species impressæ non solum in potentia visiva, sed etiam in alijs sensibus. Vi
sio sit

fit per introſuſceptionem
radiorum. Lux eſt quali
vibrata à Sole, ſtellis
imaginantur nonnulli; P
com s, dantur etiam col
es reales, & permanentes. Fit
vifo in Retina. Allucinantur ergo aliqui Atomizæ docentes
nuſum alium dari ſenſum in animali præter tactum; qui
prout magis, vel minus acutus diverſimode nominatur nunc
oculis, nunc auris, &c, ſenſationes verò aliud non eſſe, quam
titillationes, ſeu vellitationes atomorum ſenſibus occurrentium;
qui ſolum ratione diverſarum vellitationum, quas percipiunt
diverſificantur inter ſe. Anima rationalis eſt forma informans
corpus humanum; eſt immaterialis, indiviſibilis, & immor
talis; habet anima rationalis duplicem itatum, alium in cor
pore, alium extra corpus, utrumque tamen illi connaturalem.

n non per extram
& non ſunt compoſita
ſpore tumultuoſo; ne falſo
colores apparentes; & tranſ
petinamentes. Fit
vifo in Retina. Allucinantur ergo aliqui Atomizæ docentes
nuſum alium dari ſenſum in animali præter tactum; qui
prout magis, vel minus acutus diverſimode nominatur nunc
oculis, nunc auris, &c, ſenſationes verò aliud non eſſe, quam
titillationes, ſeu vellitationes atomorum ſenſibus occurrentium;
qui ſolum ratione diverſarum vellitationum, quas percipiunt
diverſificantur inter ſe. Anima rationalis eſt forma informans
corpus humanum; eſt immaterialis, indiviſibilis, & immor
talis; habet anima rationalis duplicem itatum, alium in cor
pore, alium extra corpus, utrumque tamen illi connaturalem.

EX METAPHYSICIS. 169

Metaphyſica, quæ eſt ſcientia ſpeculativa, habet pro
obſecto adæquato ens reale, quod ens reale bene
explicatur, quod ſit illud, cui non repugnat exiſtere phyſicè,
perfectè præſcindit à ſuis differentijs, & differentiz ab ente;
adeoque conceptus entis reſpectu Dei, & creaturæ, ſubſtan
tiz, & accidentis eſt univocus. Poſſibilitas actualis alterius
mundi non eſt aliquid phyſicè exiſtens inſiſſecum mundo
poſſibili, & à Deo contradidinctum, quocumque modo vo
cetur, ſive ens ſimiliturum, ſive ens abuſivum, neque talis
poſſibilitas eſt ſola denominatio extrinſeca ab omnipotentia
Dei potente alium mundum creare, ſed eſt poſſibilitas inſiſ
ſeca, quæ conſiſtit in hoc, quod ſi alter mundus exiſteret,
non ſequerentur duo contradidictoria. Poſſe intellectus cum
creatus, tum increatus facere ens rationis metaphyſicum, &
conſcipere impoſſibile, quod ens rationis definitur eſſe illud,
quod tantum habet eſſe obſectivè in intellectu. Negationes
obſectivæ ſumptæ formaliter non identificantur cum ente poſiti
vo, neque ſunt aliquid à parte rei, quod dicatur ens negativum,
ſed

sed propriè loquendo nihil
sentia in rebus creatis non
entis sunt tria scilicet unum
cto est negatio divisionis; su

2. Unitas alia est universalis, ia numerica, seu indivi-
dualis. Universale metaphysicum est unum aptum esse in
multis; non datur à parte rei, nec in singularibus, nec extra
singularia, neque in Ideis Platonis, sed solum in intellectu
creato, à quo solo fit per cognitionem directam, & præcisi-
vam, non obiectivè, sed formaliter. Principium individua-
tionis, seu unitatis numericæ non desumitur à materia, vel
per ordinem ad ipsam, neque per ordinem ad circumstantias
materiales, sed est ipsa entitas cuiuslibet entis singularis. Iden-
titas realis est summa unitas extremorum, quia maior dari non
potest, dicens ipsorum consensum in omni omnino perfe-
ctione cum mutua affirmabilitate in recto. Distinctio verò
est vera extremorum de se invicem negativitas in recto.

3. Inter gradus metaphysicos realiter identificatus nulla datur
distinctio media inter realem propriè dictam, & rationis. Ne-
gamus etiam in creaturis omnem distinctionem virtualem, vel
sit extrinseca, vel intrinseca, quæ sit capacitas ex parte obiecti
ad sublimenda prædicata contradictoria; solum igitur agno-
scimus inter prædictos gradus distinctionem rationis ratio-
nate. Hinc negamus præcisionem obiectivam. Denique ens
reale benè dividitur in decem prædicamenta, quæ sunt: Sub-
stantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Passio, Quando,
Ubi, Situs, Habitus. Substantiæ conceptus benè explicatur per
hoc quod sit principium pè se subsistendi, & alijs substandi.
Dividitur in primam, & secundam, hoc est in singularem, &
universalem. Relatio alia est prædicamentalis, alia transcen-
dentalis; prædicamentalis non consistit in solo fundamento,
nec in sola ratione fundandi, nec est entitas modalis distincta
à termino, fundamento, & ratione fundandi, sed constituitur
formaliter per utrumque extremum posita ratione fundandi.
Nec datur adæquate ad terminum non existentem.

LAUS DEO.